

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 11 października 2016 roku powód - P. R. - wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.577 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 21 stycznia 2013 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za ubezpieczyciela OC sprawcy szkody oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 7 listopada 2012 roku w W. doszło do kolizji drogowej z jego udziałem jako poszkodowanego, w wyniku której został uszkodzony jego pojazd marki M. (...), o nr rej. (...). Sprawca szkody ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Szkoda została zgłoszona w dniu 8 listopada 2012 roku, następnie w dniu 21 grudnia 2012 roku naprawa pojazdu została zakończona, a powód odebrał pojazd w dniu 8 stycznia 2013 roku.

W dniu 7 listopada 2012 roku powód zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę odpłatnego udostępnienia pojazdu do krótkotrwałego korzystania w kwocie 225 złotych netto za dobę. Pojazd zastępczy był powodowi niezbędny w celach zawodowych oraz osobistych. Łączna kwota czynszu należna (...) sp. z o.o. wyniosła 12.177 złotych brutto. Pozwany wypłacił powodowi tytułem odszkodowania kwotę 6.600 złotych.

Dalej powód wskazał, że (...) sp. z o.o. przelała na (...) sp. z o.o. wierzytelność wobec pozwanego wynikającą z umowy odpłatnego udostępnienia pojazdu, który to podmiot podejmował próby uzyskania zaspokojenia wierzytelności i wszczął postępowanie pojednawcze przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie w sprawie o sygn. akt VI Co 1677/14. Próby nie przyniosły skutku, przerwały jedynie bieg przedawnienia z dniem 16 września 2014 roku. Na podstawie porozumienia z dnia 26 stycznia 2016 r. powód zapłacił (...) kwotę 5.577 złotych, a (...) sp. z o.o. przelała na niego wszelkie prawa nabyte od (...) sp. z o.o. (pozew k. 2-8).

W odpowiedzi na pozew pozwany zakład ubezpieczeń wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Podniósł zarzut przedawnienia roszczeń powoda wskazując, że kwota odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego została przelana w dniu 16 stycznia 2013 roku, zatem powód złożył w niniejszej sprawie pozew już po upływie trzyletniego okresu przedawnienia (odpowiedź na pozew k. 36-37).

Na rozprawie w dniu 13 kwietnia 2017 roku powód wniósł o zasądzenie odsetek od dnia 22 stycznia 2013 roku, cofając powództwo w pozostałym zakresie wraz ze zrzeczeniem się roszczenia (protokół rozprawy k. 87-88).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 listopada 2012 roku w W., przy ul. (...), doszło do kolizji drogowej z udziałem P. R. jako poszkodowanego, w wyniku której został uszkodzony należący do niego pojazd marki M. (...), o nr rej. (...). Sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w (...) S.A. w W. (dalej jako (...) S.A.) w oparciu o polisę serii 384 nr (...). Szkoda została zarejestrowana pod numerem PL (...) (okoliczności bezsporne).

Uszkodzony pojazd został przyjęty do naprawy w dniu 7 listopada 2012 roku (zlecenie naprawy k. 11).

Naprawa została zakończona w dniu 21 grudnia 2012 roku. Wydanie pojazdu P. R. nastąpiło w dniu 8 stycznia 2013 roku. Wydłużony okres naprawy spowodowany był zwiększoną ilością napraw w serwisie oraz oczekiwaniem na części (potwierdzenie okresu likwidacji szkody w pojeździe k. 13, protokół po naprawie k. 14).

W dniu 7 listopada 2012 roku P. R. jako korzystający zawarł z (...) sp. z o.o. w W. jako właścicielem umowę odpłatnego udostępnienia pojazdu do krótkotrwałego korzystania. Stawkę czynszu określono na kwotę 225 złotych netto za dobę. Pojazd wydano w tym samym dniu. Ponadto w pkt 7.1 umowy strony postanowiły, że korzystający jako cedent, w celu zwolnienia się z długu pieniężnego zrodzonego umową, przelał na rzecz właściciela jako cesjonariusza

całą przysługującą swoją wierzytelność wraz z odsetkami i kosztami, jaka przysługuje lub będzie mu przysługiwała względem podmiotu odpowiedzialnego za szkodę z tytułu pokrycia kosztów korzystania z pojazdu zastępczego (umowa k. 16). Pojazd został zwrócony przez P. R. w dniu 21 grudnia 2012 roku (protokół zwrotu pojazdu k. 17).

Pojazd zastępczy był niezbędny poszkodowanemu w celach zawodowych – pracuje on w W., a mieszka poza W.. Specyfika jego pracy wymaga od niego nagłych wizyt w pracy, często w nocy, oraz osobistych – stałe weekendowe wizyty u rodziny w K., wymagające przewiezienia bagażu. P. R. był także członkiem zespołu muzycznego i wykorzystywał samochód do przewiezienia sprzętu na salę prób (okoliczności bezsporne).

W dniu 21 grudnia 2012 roku (...) sp. z o.o. wystawiła za odpłatne udostępnienie pojazdu zastępczego przez 44 doby fakturę VAT nr (...) na kwotę 12.177 złotych, a pismem z dnia 11 stycznia 2013 roku wezwała (...) S.A. do zapłaty w/w kwoty w terminie do 21 stycznia 2013 roku, informując, że odsetki będą naliczane od dnia 22 stycznia 2013 roku (faktura VAT k. 79, wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 80-83). W dniu 16 stycznia 2013 roku (...) S.A. wypłacił (...) sp. z o.o. tytułem odszkodowania w zakresie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego kwotę 6.600 złotych (pismo (...) S.A. z dnia 16 stycznia 2013 roku k. 45, potwierdzenie wykonania przelewu k. 48).

W dniu 24 lipca 2013 roku (...) sp. z o.o. przelała na rzecz (...) sp. z o.o. w W. wierzytelność przysługującą jej wobec (...) S.A. z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego przez P. R.. W dniu 21 lipca 2014 roku (...) sp. z o.o. złożyła do Sądu Rejonowego dla W. Ś.w Warszawie wniosek o zawezwanie (...) S.A. do próby ugodowej w sprawie o zapłatę m.in. powyższej kwoty. Na posiedzeniu w dniu 16 września 2014 roku ugoda nie została zawarta (z akt dołączonych VI Co 1677/14: wniosek k. 1, wykaz należności k. 6v, protokół posiedzenia k. 43).

W dniu 26 stycznia 2016 roku P. R. zawarł z (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. porozumienie, na mocy którego P. R. uznał dług w wysokości 5.577 złotych, zaś (...) sp. z o.o. przelał na jego rzecz wszelkie prawa wynikające z umowy odpłatnego udostępnienia pojazdu. P. R. zapłacił (...) sp. z o.o. w/w kwotę w dniu 28 stycznia 2016 roku (porozumienie z dnia 26 stycznia 2016 roku k. 20, potwierdzenie wykonania przelewu k. 21).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów złożonych do akt przez strony. W odniesieniu do dokumentów, które zostały przedłożone w formie zwykłych kserokopii, strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 kpc). Również i Sąd badając te dokumenty z urzędu, nie dopatrzył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą razem zasadniczo spójny i nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Dodatkowo czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 kpc oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 kpc.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości. Nie ulega wątpliwości, iż podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia każdej sprawy cywilnej stanowi materiał procesowy (tzn. fakty i dowody) zebrany w toku postępowania, o czym przesądza treść art. 316 § 1 i art. 328 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku – Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1822 ze zm., powoływany dalej w skrócie jako kpc). Jednak zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 459, powoływany dalej w skrócie jako kc) oraz art. 232 kpc to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższe przepisy stanowią normatywną podstawę zasady kontrydiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania, do nich należy gromadzenie materiału i wreszcie to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr

6–7, poz. 76, z glosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1–2, s. 204; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113).

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego za skutki kolizji znajduje oparcie w art. 822 kc oraz art. 9 ust. 1, art. 9a oraz art. 19 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 2060 ze zm., powoływana dalej jako ustawa o ubezpieczeniach obowiązkowych). Stosownie do art. 822 kc w wyniku zawarcia umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Świadczenie ubezpieczyciela obejmuje zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej wysokości poniesionej przez poszkodowanego szkody (art. 805 kc). Poszkodowany może zgłosić swoje roszczenie albo wobec sprawcy szkody, albo też bezpośrednio wobec zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakres obowiązku odszkodowawczego został określony w art. 361 kc, zgodnie z którym zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Z kolei w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządono. Należy przy tym wskazać, iż straty, o których była wyżej mowa, obejmują także wydatki na rzecz zastępczą, która wykorzystywana będzie do czasu naprawy rzeczy uszkodzonej w wyniku oddziaływania czynnika szkodzącego, w praktyce w szczególności samochodu. Rozumieć przez to należy wydatki niezbędne do przywrócenia poszkodowanemu utraconej wskutek wypadku możliwości korzystania z pojazdu w celu sprawnego i swobodnego przemieszczania się, uchronienia poszkodowanego przed niepotrzebną stratą czasu czy niedogodnościami związanymi z korzystaniem z komunikacji publicznej. Tym samym nie ulega wątpliwości, iż odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (vide: uchwała Sądu Najwyższego w składzie 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11, OSP 2013, Nr 1, poz. 2, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 maja 2015 roku, I ACa 15/15, Kwartalnik Sądowy Apelacji G. 2015, Nr 3, s. 151).

Sąd Najwyższy w w/w uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku uznał, że utrata możliwości korzystania z pojazdu w konsekwencji jego uszkodzenia lub zniszczenia nie powoduje samoistnie odrębnego uszczerbku majątkowego odnoszącego się do tej rzeczy, niezależnie od jej przeznaczenia. Wykluczono zatem, aby szkodę majątkową stanowiła sama utrata możliwości korzystania z pojazdu. Odmienna sytuacja zachodzi jednak wtedy, gdy doszło już do poniesienia przez poszkodowanego wydatków na uzyskanie pojazdu zastępczego w okresie naprawy albo – przy szkodzie całkowitej – w okresie niezbędnym do nabycia nowego pojazdu (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 23 października 2015 r., I ACa 185/15, Legalis nr 1470134).

W świetle powyżej przedstawionych rozważań nie ulegało wątpliwości, że powód poniósł faktyczne koszty najmu pojazdu zastępczego w miejsce uszkodzonego podczas kolizji pojazdu marki M. (...) o nr rej. (...) w łącznej wysokości 12.177 złotych, zaś pozwany z tego tytułu wypłacił odszkodowanie w kwocie jedynie 6.600 złotych. Wobec tego pozwany jest zobowiązany zwrócić powodowi kwotę 5.177 złotych stanowiącą różnicę między faktycznie poniesionymi w związku z tym kosztami a przyznanym odszkodowaniem.

Należy podkreślić, że strona pozwana nie zakwestionowała twierdzeń powoda co do konieczności najmu pojazdu zastępczego, samego faktu wynajmu tego pojazdu, jego kosztów ani nie zgłosiła w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych. Tym samym Sąd uznał twierdzenia powoda za przyznane i niekwestionowane na podstawie art. 230 kpc. Nie przedstawiono także żadnych wniosków dowodowych na okoliczność tego, że czas trwania naprawy był zbyt długi, a koszty najmu ekonomicznie nieuzasadnione. Stanowisko pozwanego zakładu ubezpieczeń ograniczyło się w

niniejszym postępowaniu do podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia. W ocenie Sądu zarzut ten był jednak bezskuteczny.

Stosownie do art. 117 § 1 i 2 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie natomiast z art. 819 § 1 kc roszczenia z umowy ubezpieczenia przedawniają się z upływem lat trzech.

Stosownie do art. 120 § 1 w zw. z art. 123 § 1 pkt 1 kc bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, natomiast przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Art. 124 § 1 i 2 kc stanowi natomiast, że po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo; w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone.

Pozwany twierdził, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu, bowiem przyznanie odszkodowania w żądanym przez niego zakresie i jego wypłata miały miejsce w dniu 16 stycznia 2013 roku, wobec czego pozew został wniesiony z uchybieniem trzyletniego terminu. Przedmiotowe roszczenie, zgodnie z wezwaniem do zapłaty z dnia 11 stycznia 2013 roku, stało się wymagalne w dniu 22 stycznia 2013 roku. Należy przy tym zważyć, że bieg przedawnienia został skutecznie przerwany przez złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej przez następcę prawnego poszkodowanego - tj. (...) sp. z o.o. w W.. Wejście spółki (...) w prawa wierzyciela pierwotnego na podstawie art. 509 kc również nie zostało zakwestionowane przez stronę pozwaną ani w tym postępowaniu, ani w postępowaniu ugodowym toczącym się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie pod sygn. akt VI Co 1477/14. Nie ulega wątpliwości, iż złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej skutkuje przerwaniem biegu terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego w tym postępowaniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1964 roku, II CR 675/63, OSNCP 1965 nr 2, poz. 34; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 roku, III CZP 42/06, OSNC 2007 nr 4, poz. 54).

Następnie zaś na mocy porozumienia z dnia 26 stycznia 2016 roku, wierzycielem z tytułu niezapłaconych przez ubezpieczyciela kosztów najmu pojazdu zastępczego stał się ponownie poszkodowany P. R. i wstąpił on w prawa i sytuację prawną (...) sp. z o.o. w W., która zainicjowała postępowanie o sygn. VI Co 1477/14. Zatem bieg przedawnienia roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem zostało przerwane w dniu 21 lipca 2014 roku (a więc przed upływem trzyletniego terminu), a zaczął biec z chwilą zakończenia postępowania z wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, tj. w dniu 16 września 2014 roku. Zatem powód, wnosząc pozew w dniu 11 października 2016 roku, nie uchybił trzyletniemu terminowi przedawnienia roszczenia, który upłynąłby dopiero z dniem 16 września 2017 roku.

Mając powyższe na względzie, Sąd w **pkt I** sentencji zasądził od pozwanego (...) S.A., zgodnie z żądaniem pozwu, kwotę 5.177 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 stycznia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Roszczenie odsetkowe powoda znalazło podstawę w treści art. 481 § 1 kc, znowelizowanym w dniu 1 stycznia 2016 roku, zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z żądaniem pozwu, Sąd ustalił chwilę wymagalności roszczenia jako 22 stycznia 2013 roku, która nie uchybiała terminom ustawowym określonym w art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych.

Warto też wskazać, iż (...) sp. z o.o. wezwała pozwanego do zapłaty pismem z dnia 11 stycznia 2013 roku w którym wskazano jako termin zapłaty dzień 21 stycznia 2013 roku (pismo k. 80 – 81). Wezwanie doręczono w dniu 15 stycznia 2013 roku (potwierdzenie odbioru k. 82). Ponadto już w dniu 16 stycznia 2013 roku pozwany wypłacił na rzecz powoda kwotę 6.600 złotych tytułem zwrotu części należności z tytułu najmu pojazdu zastępczego (potwierdzenie przelewu

k. 48). Zatem już w tym okresie roszczenie powoda było z pewnością wymagalne, co uzasadnia zasądzenie odsetek od daty wskazanej w wyroku.

W zakresie części żądania, tj. o zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 21 stycznia 2013 roku, cofniętego przed wydaniem wyroku wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, Sąd w **pkt II** sentencji umorzył postępowanie na podstawie art. 203 § 1 w zw. z art. 355 § 1 kpc.

W pkt III sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda zgodnie z art. 98 kpc koszty procesu w wysokości 2.696 złotych, na które złożyły się następujące kwoty: 279 złotych tytułem opłaty sądowej od pozwu (potwierdzenie przelewu k. 22) oraz 2.400 złotych tytułem wynagrodzenia pełnomocnika powoda będącego adwokatem, które Sąd ustalił na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 roku poz. 1800 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa, powiększone o opłatę skarbową od dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych (potwierdzenie przelewu k. 10).

Mając na uwadze powyższe okoliczności i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)